

היה אור במושבותם.

פשוט

<p>ספר שמות פרק יד ופרעה הקריב וישאו בני ישראל את עיניהם והנה מצרים נסע אחריהם וייראו מאד ויצעקו בני ישראל אל ידוד: (יג) ויאמר משה אל העם אל תיראו התיצבו וראו את ישועת ידוד אשר יעשה לכם היום כי אשר ראיתם את מצרים היום לא תספו לראתם עוד עד עולם</p>	<p>(2-3) ספר שמות פרק י יאמר ידוד אל משה נטה ידך על השמים ויהי חשך על ארץ מצרים וימש חשך: (כב) ויט משה את ידו על השמים ויהי חשך אפלה בכל ארץ מצרים שלשת ימים: (כג) לא ראו איש את אחיו ולא קמו איש מתחתיו שלשת ימים ולכל בני ישראל הנה אור במושבותם:</p>
<p>ספר שמות פרק יד (כ) ויבא בין מחנה מצרים ובין מחנה ישראל ויהי הענן והחשך ויאר את הלילה ולא קרב זה אל זה כל הלילה: (ל) וישע ידוד ביום ההוא את ישראל מיד מצרים וירא ישראל את מצרים מת על שפת הים:</p>	<p>(כד) ויקרא פרעה אל משה ויאמר לכו עבדו את ידוד רק צאנכם ובקרכם יצג גם טפכם ילד עמכם: (כה) ויאמר משה גם אתה תתן בידנו זבחים ועלת ועשינו לידוד אלהינו: (כו) וגם מקננו ילד עמנו לא תשא פרוסה כי ממנו נקח לעבד את ידוד אלהינו ואנחנו לא נדע מה נעבד את ידוד עד באנו שמה: (כז) ויחזק ידוד את לב פרעה ולא אבה לשלחם: (כח) ויאמר לו פרעה לה מעלי השמר לה אל תסר ראות פני בי יום ראות פני תמות: (כט) ויאמר משה כן דברת לא אסר עוד ראות פניי:</p>

דרש

מדרש אנדה (בובר) שמות פרשת בא פרק י - ולמה הביא עליהם חשך, לפי שהיו בישראל, רשעים גמורים, שהיו ממונים פטרונין מן המצריים. והיה להם שם גדול ועושר גדול, ולא היו רוצים לצאת ממצרים, אמר הקדוש ברוך הוא אם אני הביא עליהם מכה בפרהסיא וימותו, יאמרו המצרים כשם שהוא מכה אותנו כן מכה את ישראל, לכך הביא החשך, כדי שלא יראו המצריים מפלתם של אותם הרשעים:

(32) ספר תהילים פרק קה

(כג) ויבא ישראל מצרים ויעקב גר בארץ חם: (כד) ויפר את עמו מאד ויעצמהו מצריו: (כה) הפך לפם לשנא עמו להתנבל בעבדיו: (כו) שלח משה עבדו אהרן אשר בחר בו: (כז) שמו כם דברי אתותיו ומפתים בארץ חם: (כח) שלח חשך ויחשך ולא מרו את דבריו \{דברו\}:

ספר יחזקאל פרק כ

(ה) ואמרתי אליהם פה אמר אדני ידוד ביום בקרי בישראל ואשא ידי לגרע בית יעקב ואנדע להם בארץ מצרים ואשא ידי להם לאמר אני ידוד אלהיכם: (ו) ביום ההוא נשאתי ידי להם להוציאם מארץ מצרים אל ארץ אשר תרתי להם זבת חלב ודבש צבי היא לכל הארצות: (ז) ואמר אליהם איש שקוצי עיניו

השליכו ובגלולי מצרים אל תטמאו אני ידנד אלהיכם: (ח) וימרו בני וילא אבו לשמע אלי איש את שקוצי עיניהם לא השליכו ואת גלולי מצרים לא עזבו ואמר לשפה תמתי עליהם לכלות אפי בקהם בתוך ארץ מצרים:

שמות רבה (וילנא) פרשת בא פרשה יד

ובג' ימי אפלה נתן הקדוש ברוך הוא חן העם בעיני מצרים והשאלום שהיה ישראל נכנס לתוך בתיהן של מצרים והיו רואין בהן כלי כסף וכלי זהב ושמלות, אם היו אומרים אין לנו להשאיל לכם היו ישראל אומרים להן הרי הוא במקום פלוני, באותה שעה היו המצריים אומרים אם היו אלו רוצים לשקר בנו היו נוטלין אותן בימי החשך ולא היינו מרגישין שהרי ראו אותן כבר אחר שלא נגעו חוץ מדעתנו כמו כן לא יחזיקו והיו משאילין להן, לקיים מה שנאמר ואחרי כן יצאו ברכוש גדול,

רמז:

ולכל בני ישראל היה אור במושבותם.